

Sygn. akt IV KK 277/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **K.M.**
skazanego z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt VI Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.G.J. - Kancelaria Adwokacka w G. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) - w tym 23 % podatku VAT - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt III K (...), K.M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. akt VI Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego K.M., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn oskarżonego zakwalifikował z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., a za podstawę wymiaru kary przyjął art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł obrońca skazanego K.M., zarzucając mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego K.M. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K.M. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. ma charakter bezwzględny i nakazuje sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (*zob. np. wyrok SN z dnia 28 maja 2008 r., II KK 332/07, LEX nr 435359*), natomiast z dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., odczytywanej w powiązaniu z art. 433 § 2 k.p.k., wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że obowiązkiem sądu odwoławczego jest przedstawienie w pisemnych motywach wyroku powodów oddalenia (bądź uwzględnienia) zarzutów apelacji (odwołania), przy czym prezentowane rozważania winny odnosić się do wszystkich zarzutów, zaś treść tych rozważań nie może ograniczać się jedynie do ogólnych stwierdzeń powielających np. treść art. 7, 5 § 2 czy 4 k.p.k. Również zaaprobowanie bądź krytyka stanowiska sądu I instancji nie może być zbiorem

ogólników akceptujących bądź odrzucających ustalenia, oceny i rozumowanie tegoż sądu (zob. np. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2007 r., II KK 341/06, R-OSNKW 2007, poz. 816).

Prawidłowe wypełnienie swoich zadań przez sąd odwoławczy ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej zwyczajny środek odwoławczy, która z motywów sądu *ad quem* powinna dowiedzieć się, dlaczego jej zarzuty, argumenty i wnioski nie zostały uwzględnione, ale także w aspekcie kontroli kasacyjnej, która w wypadku niedokładnego sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie jest możliwa (zob. np. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 2008 r., III KK 68/08, LEX nr 449109).

Lektura pisemnych motywów orzeczenia sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że wymogom określonym w ww. przepisach art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy w G. niewątpliwie sprostął. Analiza konstrukcji kasacji prowadzi natomiast do wniosku, że zastrzeżenia obrońcy budzi przede wszystkim sposób odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań J.Ż.. Wbrew jednak temu, co twierdzi obrońca skazanego, Sąd *ad quem* logicznie i wręcz drobiazgowo odniósł się do sformułowanych w apelacji obrońcy zarzutów, a w szczególności wyczerpująco odniósł się także i do zeznań J.Ż., których wartość dowodową obrońca skazanego wciąż stara się podważyć. Nie jest bowiem tak, że Sąd odwoławczy skupił się jedynie na wyeksponowaniu wynikających z tych zeznań okoliczności niekorzystnych dla skazanego, skoro Sąd ten – w ślad za Sądem Rejonowym – dostrzegł nieścisłości w tych zeznaniach, związane chociażby z identyfikacją użytej przez K.M. substancji. Ta jednak okoliczność została wyjaśniona przez Sąd Okręgowy i stwierdzona w tym zakresie nieścisłość bynajmniej nie świadczy o tym, że J.Ż. nie podawał konsekwentnie, kto był sprawcą przestępstwa. O ile przyznać należy rację obrońcy skazanego, że sam fakt podpalenia i użycia cieczy palnej nie wskazuje na sprawstwo K.M., podobnie jak i opinia biegłego z zakresu pożarnictwa, to przecież okoliczności te wspierały właśnie twierdzenia J.Ż. odnośnie przyczyny powstania pożaru. Przypomnieć jednocześnie należy, że biegły z zakresu pożarnictwa – A.B. po oględzinach miejsca zdarzenia stwierdził, iż ogień został zainicjowany na powierzchni wersalki i

podłogi, a powierzchniowy charakter ogniska pożaru, jego gwałtowny rozwój oraz wyczuwalna woń cieczy ropopochodnej na powierzchni wersalki wskazywały na użycie łatwopalnej cieczy. To stwierdzenie skutecznie obaliło zaś wersję prezentowaną przez K.M., który twierdził, że pokrzywdzeni sami spowodowali pożar, ponieważ zaproszyli ogień od odpalonego papierosa.

W wystarczający sposób Sąd Okręgowy odniósł się także do zeznań K.K., która wprawdzie nie widziała płam na ubraniu J.Ż. po jego wejściu do sklepu, aczkolwiek wyczuwała od niego zapach typu nafta, rozpuszczalnik (*k. 146v*).

Poza zakresem zainteresowania Sądu odwoławczego nie pozostała także podnoszona w apelacji, a obecnie w kasacji, kwestia motywu popełnienia czynu przez skazanego. W tym zakresie Sąd Okręgowy trafnie odesłał do zeznań B.Z., który również przebywał w dniu zdarzenia u K.M., aczkolwiek wyszedł, gdy skazany po spożyciu alkoholu zaczął zachowywać się agresywnie (*k. 51v*).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1714*).